

Et

Develish, Dorsetshire

SOMMERVARMEN SUGEDE alt liv ud af Develish. Bladene visnede på træerne, ponyer stod og hang med hovedet, for trætte til at græsse, kyllinger satte sig til rette i støvet med lukkede øjne, og fæstebønderne støttede sig tungt til deres leer ude på marken. Kun spyfluerne stortrivedes, sværmede rundt om dyngerne af strå, der var blandet op med møg uden for kostaldene, og svirrede irriterende rundt i alle værelserne inde på godset.

Det var ikke en særlig god dag at rejse i, hvilket var forklaringen på Sir Richard af Develishs dårlige humør. Hans stemme hævede sig i vrede, hver gang hans forvalter eller tjenestefolk ikke reagerede hurtigt nok på hans ordrer, og eftersom han ikke ønskede at begive sig ud på denne rejse, var der en hel del at være rasende over. Forberedelserne skred udelukkende frem på grund af hans hustru, Lady Annes, beroligende indflydelse. Uden at gøre noget væsen af sig omstødte hun alle Sir Richards beslutninger og beordrede tjenestefolkene til at pakke hans tasker i overensstemmelse med hendes anvisninger.

Eleanor, deres fjortenårige datter, stod og lyttede til det hele fra Lady Annes kammer oppe ovenpå. Hun brød sig lige så lidt om sin fars rejse, som han selv gjorde, og ønskede sin mor lige lukt i helvede, fordi hun havde tvunget ham til at drage ud på den. Pigen skulle have været i gang med at brodere på en pude til sit udstyr, men i stedet stod hun nu ved vinduet og så til, mens

en overdækket vogn blev læsset med kister med mad og tøj og guld til hendes medgift.

Eleanor var i forvejen en forkælet og vredliden pige, og varmen forstærkede blot de karaktertræk. Hendes blik hvilede på en fæstebonde, der var i gang med at flette friske kviste ind i hegnet omkring frugthaven. Han var fiks på fingrene, bøjede de grønne grene med sine stærke, solbrune arme, inden han stak dem ind mellem de forvitrede grene fra tidligere år. Kun en dum træl kunne finde på at arbejde så hårdt, når det var så varmt, og et tilfreds smil oplyste Eleanors ansigt, da hun så, hvem det var. Intet gav hende mere glæde end at finde påskud til at nedgøre Thaddeus Thurkell.

I lighed med alle andre livegne var han beskidt og pjaltet, men han var et halvt hoved højere end de fleste mænd fra Dorset, og hans mørke lød, lange, sorte hår og mandelformede øjne havde ingen som helst lighed med hans såkaldte far – den lavstammede Will Thurkell med det væselagtige ansigt. Et rygte ville vide, at Eva Thurkell var stukket af til Melcombe for at dele seng med en sømand, et andet ville vide, at Thaddeus var blevet undfanget, da hun i forbifarten parrede sig med en gennemrejsende tater.

Hvordan det end forholdt sig med sandheden, så hadede faderen sin søn, og sønnen hadede faderen. Drengen havde fået tæsk dagligt under sin opvækst, men i dag var Will alt for bange for ham til at hæve stokken, for man sagde, at Thaddeus var i stand til at bøje en jernstang over knæet og få en voksen mand til at gå i gulvet med et enkelt slag i hovedet. Han snakkede sine herrer efter munden på Develish, bøjede hovedet, når det var nødvendigt, men der var ingen respekt i den måde, han gjorde det på. Han så lige igennem folk, som om de ikke var der, især den mand, der vedkendte sig Thaddeus som sin søn.

Will Thurkell var doven og uvillig i forhold til det arbejde han skulle udføre ad opus for godset som betaling for sine jordlodder. Selv som lille dreng var Thaddeus blevet sat til at knokle for sin far, og han blev truet med, at hans mor ville komme til at smage kæppen, hvis ikke han gjorde det. Eva, en sølle og trist

kvinde uden den mindste smule gejst, var blevet udsat for sin del af afstraffelser gennem tiden, og mere til. Kun de dværgagtige, blege børn, der kom efter Thaddeus, havde ikke fået faderens vrede at føle.

Ikke at det betød, at Eleanor havde ondt af Eva. Den skøge havde vidst, hvilke regler der gjaldt, da hun syndede med en anden mand, og det var hendes egen skyld, at hun ikke havde haft held til at få folk til at tro, at Will var far til hendes horeunge. Der blev sladret om, at hun havde påstået, at Thaddeus var resultatet af en voldtægt, men der var ikke mange, der troede på hende, eftersom hun ikke havde sagt noget om, at hun var blevet skændet, før hun fødte den mørklødede dreng, der slet ikke lignede Will. Thaddeus' status som uægte var en skamplet, der gjorde, at han var lige så syndig som sin mor, men det var overhovedet ikke til at se. Han holdt hovedet højt frem for at hænge med hovedet af skam.

Eleanor kunne godt lide tanken om at tvinge Thaddeus Thurekell ned på knæ. Han var seks år ældre end hende, og hun drømte om at ydmyge ham. Det blev endnu varmere, så han smed sin kofte og arbejdede videre i et par korte bukser og en løsthængende skjorte med opsmøgede ærmer. Pigen kunne godt lide at udspionere ham; og hun fandt endnu mere nydelse i tanken om, at han vidste, hun gjorde det. Da han bandt et stykke stof omkring panden for at undgå at få sved i øjnene, kiggede han direkte op imod hendes vindue, og hendes kinder blev højrøde af lyst blandedt med skam.

Det var hendes fars skyld, fordi han havde lovet hende bort til den hæslige, koparrede søn af en godsejer, hvis jorder grænsede op til og var større end hendes fars, to dages ridt fra Develish. Der ventede hende en glædesløs fremtid som Peter af Bradmaynes hustru; Peter var så splejset, at han næsten ikke var i stand til at sidde på en hest. Eleanors egen pony, en køn, lille rødbrun hest med hvide sokker, græssede på den del af hendes fars jorder, som lå på den anden side af voldgraven. Hun var fristet til at gå ud og give Thaddeus ordre til at sadle den og hjælpe hende op på den.

Hvis han dristede sig til at kigge på hende, mens han gjorde det, ville hun lade hans ansigt smage pisken.

Denne fornøjelige fantasi blev afbrudt af lyden af hendes mors fodtrin på trapperne. Eleanor skyndte sig hen til sin stol og sit broderi og foregav at være flittig, selvom hun ikke havde været det. Hendes følelser for Lady Anne var nærmest hadefulde, for Eleanor var udmærket godt klar over, at hun havde sin mor at takke for valget af Peter af Bradmayne som ægtefælle. Lady Anne lagde mere vægt på pligt og disciplin end på kærlighed. Hun var blevet opfostret af nonner og burde have aflagt ordensløfte, eftersom hendes yndlingsbeskæftigelse var at hakke på sin datter og komme med moralprædikener om alle hendes fejl og mangler.

Eleanor fornemmede, at stilheden skyldtes, at Lady Anne var i gang med at tælle de sting, der var blevet syet, siden hun sidst kiggede på broderiet. "Det er for varmt," erklærede hun opsætsigt. "Nålen bliver ved at glide i mine fingre."

"Det er ikke mig, du syr til, min datter, du syr det til dig selv. Hvis du ikke synes, arbejdet har nogen værdi, så find på noget andet og mere tilfredsstillende at lave."

"Der er ikke andet at lave."

Gennem det åbne vindue kunne Lady Anne høre hestenes hove på det indtørrede mudder nede i gården, efterhånden som Sir Richards hird samlede sig til rejsen. På markerne på den anden side af voldgraven kunne hun iagttage fæstebøndernes hårde arbejde med at slå hø; tættere på stod Thaddeus Thurkell og svedte over det pileflettede gærde. Det var ikke svært at gætte sig til, hvad Eleanor havde brugt tiden til. "Din far vil sige farvel til dig," sagde hun. "Han skal være væk i to uger."

Pigen rejste sig op. "Jeg har tænkt mig at fortælle ham, at jeg ikke vil have, at han tager af sted."

"Som du vil."

Eleanor stampede med den ene fod. "Det er dig, der får ham til at rejse. Du får alle til at gøre ting, de ikke har lyst til."

Lady Annes øjne smallede til i morskab. "Ikke din far, Elea-

nor. Han udsætter måske nok os andre for sine raseriudbrud for at minde os om de anstrengelser, han påtager sig for vores skyld, men han ville ikke tage til Bradmayne, hvis ikke det var i hans egen interesse at tage dertil.”

“Hans egen interesse? Hvad mener du?”

“Han har hørt rygter om, at Peter af Bradmayne er blevet syg igen, som dengang han var barn. Han vil se det med sine egne øjne, inden han besegler ægteskabskontrakten.” Hun rystede på hovedet af det pludselige håb i datterens øjne. “Vær varsom med dine ønsker, Eleanor. Hvis Peter dør, kan det ende med, at du slet ikke får nogen ægtemand.”

“Det kommer jeg ikke til at fælde nogen tårer over.”

“Jo, det gør du, når dine fætre arver dette hus. Det er langt bedre at være frue på Bradmayne end at være en ensom gammeljomfru, hvis kost og logi er afhængig af en slægtnings nåde og barmhertighed.”

“Verden er fuld af mænd,” sagde pigen trodsigt. “Der findes mange mere tiltalende ægtemænd end Peter af Bradmayne.”

“Ja, men ikke nogen, som din far har råd til,” påmindede Lady Anne hende. “Sir Richard har ikke andre godser end Develish, og han har aldrig fået tildelt et len mere. Tror du da ikke, han ville tilbyde en højere medgift, hvis han kunne? Han forkæler dig på alle andre områder. Vær du taknemmelig for Bradmayne og bed til, at Peter er rask nok til at skænke dig sønner, så en af dem kan blive Lord Develish.”

Eleanor hadede disse samtaler, hvor hendes mor prædikede, og hvor hun var tvunget til at høre efter. “Måske kommer jeg til at lide under den samme forbandelse som dig,” mumlede hun ondskabsfuldt. “Far siger, det er din skyld, han ikke har nogen arving.”

“I så fald har du en trist fremtid i vente,” svarede moderen. “Hver eneste dag sørger jeg over, at jeg ikke har fået en søn, og det burde du også gøre.”

“Hvorfor dog det?” spurgte pigen, idet hun svingede med de lange skørter. “Det er ikke min skyld, du aldrig fik en søn.”

Datterens dumhed fik Lady Anne til at fortvivle. Eleanors skønhed var ubestridelig med hendes hvide hud, lyse hår og de forbløffende blå øjne – en miniudgave af sin far – men på trods af flere års tålmodig undervisning var hun ude af stand til at holde styr på en eneste tanke i hovedet. “Hvis du havde haft brødre, ville My Lord af Blandeforde have sagt ja til din fars anmodninger om mere jord til dem, og så kunne han have brugt skatterne fra de andre godser til at sikre din fremtid,” sagde hun stille. “Som det er nu, har han været ude af stand til at overtale velhavende mænd til at se stort på din ringe medgift. Vi har haft mange besøgende her, men ingen af dem har bedt om din hånd.”

Eleanors øjne blev smallere. “De er bange for, at jeg skal blive lige så hæslig og afpillet som dig, mor. Selv far kan ikke holde ud at røre ved dig længere.”

“Nej,” sagde Lady Anne og gav hende ret. “Det betragter jeg som en af mit livs få velsignelser, men jeg bryder mig ikke om, at du ansporer ham til at røre så meget ved dig.”

“Hold dog op med at være så skinsyg. Det er ikke min skyld, at Sir Richard elsker mig mere, end han elsker dig. Du skulle ikke have skuffet ham.”

Et kort øjeblik viste der sig et glimt af morskab i Lady Annes øjne. “Din far elsker mange kvinder,” sagde hun, “men du er hans eneste barn. Hvis ikke du havde lignet ham, ville han have sat spørgsmålstegn ved din herkomst.”

“Du lyver.”

Kvinden kiggede nysgerrigt på hende. “Hvad er du stødt over, Eleanor? At din far ikke er i stand til at avle sønner, eller at han lader, som om jeg er din eneste rivalinde til hans hengivenhed? Hvor tror du, han tager hen, når han rider hjemmefra om eftermiddagen? Hvem tror du, han mødes med? Han har lige så meget lyst til de livegne, som du har.”

Pigen stampede med foden igen. “Jeg *hader* dig,” hvædede hun.

Hendes mor vendte ryggen til hende. “Så bed til, at Lord Peter ikke er syg og indgår en aftale med Sir Richard om, at I skal giftes,

inden sommeren er omme. Hvis din ægtemand kan se igennem fingre med dit selviske væsen, så bliver det sikkert lettere for dig at tolerere ham, end det er at tolerere mig.”

Thaddeus Thurkell var meget omhyggelig med ikke at vise sin foragt, da han stod og betragtede datterens afsked med sin far ud ad øjenkrogen. Intet ved den var ægte. Sir Richard og Lady Eleanor var to alen ud af et stykke – selviske og opmærksomhedskrævende, begge i farvestrålende, broderede klædninger – og det eneste formål med deres yderst højrøstede afskedsscene var, at alle skulle lægge mærke til dem. Som altid overskyggede deres opførsel og påklædning de mere lavmælte mennesker omkring dem, og som altid stod Lady Anne et stykke derfra, uelsket og ubemærket. Hun var ikke i besiddelse af den farvepragt, som hendes ægtemand og datter fremviste, og det gjorde hende mere sympatisk i Thaddeus' øjne. Han vidste, at hun havde tilbragt en del af sin barndom i et nonnekloster, at hun var blevet undervist af søstrene, og han regnede med, at hendes stille kløgt og kendskab til medicin stammede derfra.

Det tilkom ikke Thaddeus at have ondt af Milady – det tilkom ham overhovedet ikke at tænke på hende – men han var ikke i stand til at se hende i selskab med mand og datter uden at blive stødt på hendes vegne. De udviste lige så lidt respekt for hende, som hans stedfar udviste for hans mor, men i modsætning til Eva var Lady Anne så stolt, at hun aldrig viste, at det gik hende på. Hun fik det til at se ud, som om hun holdt sig på afstand af egen fri vilje, og hun så den anden vej, da Sir Richard lod sine hænder, der var lige så store som køller, glide hen over datteren, da han trak hende ind til sig og plantede en serie saftige kys på hendes læber, før han hævede sin kraftige krop op på den sorte stridshest og befalede sin hird at falde ind bag ham.

Mens eskorten drog af sted, holdt Thaddeus blikket i jorden

og fortsatte med at flette de grønne hasselgrene ind i pilegærdet. Lyden af vognenes knirken på den ujævne vej var ikke høj nok til at overdøve den raslende lyd af Lady Eleanors broderede kjole, da hun kom gående hen over forgården imod ham, men Thaddeus nægtede at gøre hende den glæde at vende sig om og gå ned på det ene knæ. Hans straf ville blive et spark og en strøm af skældsord for hans uforskammethed, men det ville han hellere tåle end at vise respekt for en person, han foragtede. Hvis Lady Eleanor var i besiddelse af næstekærlighed, så havde han endnu ikke set noget til den.

Som for at bekræfte ham i hans antagelse, samlede pigen en af hans grene op og gav ham et rap med den. "Hvor vover du at vende ryggen til mig!" snerrede hun.

Thaddeus rettede sig op, og denne gang ramte grenen ham under hagen, idet hun svingede den i en opadgående bue.

"Kend din plads," beordrede Eleanor ham. "Bøj hovedet og gå ned på knæ. Du har ingen ret til at se på mig."

Thaddeus svarede ikke, bøjede sig bare ned for at samle en gren mere op fra jorden, gik i gang med at flette den ind i gærdet og ignorerede det slag, han fik over skuldrene. Han var sikker på, at Sir Richards nye forvalter iagttog dem ovre fra huset, og hans straf for at afbryde sit arbejde for at takkes Lady Eleanor ville blive alvorlig. Der gik rygter om, at manden var blevet ansat til at øge indtægterne til Sir Richards ekstravagante livsførelse, og Thaddeus var ikke til sinds at føje ham ved at betale en bøde. Han nærrede lige så stor foragt for Lady Eleanor som for forvalteren, men det var lettere for ham at tage imod et par rap fra en fjortenårig pige, end det var for hans familie at undvære et pund korn.

Lady Anne sørgede for, at han ikke blev straffet yderligere. Hun greb sin datter om håndledet, tvang hendes hånd ned og roste fæstebondens fortræffelige arbejde. "Du må tilgive min datter hendes opførsel, Thaddeus. Hun kan ikke se forskel på et stykke veludført arbejde og et stykke dårligt udført arbejde. Du har fortjent ros for dette stykke arbejde."

Han vendte sig om og bukkede for hende. “Tak, Milady. Jeg håber, De befinder Dem godt i dag.”

“Ja, tak.” Hun lagde hånden på Eleanors arm. “Kom, mit barn. Vi har ting at tage os til inden døre.”

Thaddeus betragtede dem, mens de var på vej væk, og han spekulerede på, hvorfor datteren havde så få af moderens karaktertræk. Pigen lignede sin far på alle måder – også hvad angik grusomhed – og det eneste område, hvorpå hun lignede Lady Anne, var på hendes nydelige kropsbygning. Kvinden var mørk, mens pigen var lys ligesom sin far. Thaddeus’ egen situation gjorde ham ejendommeligt fintfølelse over for familieligheder. Han ledte efter forskelligheder ned gennem generationer på samme måde som en pukkelrygget mand ledte efter afslørende afvigelser i andres rygsøjle. Det gjorde godt at vide, at man ikke var alene med sine lidelser.

Da Thaddeus var lille, havde han bedt til, at hans hår måtte skifte farve, eller at hans knogler ville holde op med at vokse, så Will en morgen ville se på ham og opdage nogle genkendelige træk. Men efterhånden som han blev ældre, og pryglene blev værre, lærte han at føle stolthed over, at han ikke var i slægt med den mand. Det var ikke et tilfælde, at Wills unger var lavstammede og langsomme i optrækket, og at Thaddeus ikke var. Han havde ikke tal på, hvor mange gange hans mor havde tigget og bedt ham om at spille dum, når Will var i nærheden. Det var Thaddeus’ kloge hoved, der fik hendes ondskabsfulde mand til at se rødt, ikke hans mørklødede udseende eller høje skikkelse. *Lad være med at se direkte på ham, bøj hovedet*, havde Eva bedt, indtrængende. *Lad være med at provokere ham med din glatte tale eller den ringeagt, der flammer i dit blik. Han har ikke dine åndsevner, og det ved han. Gør det for min skyld, hvis ikke for din egen.*

Thaddeus’ følelser for sin mor var blandede. Hun viste ham ikke ret tit sin kærlighed af frygt for Wills skinsyge, men hendes behov for ham sås tydeligt i hendes bedende øjne og hendes desperate greb i hans kofte, hver gang hun hørte Will i nærheden.

Hver dag fik hun Thaddeus til at love, at han ikke ville forlade hende, men det irriterede ham, at hun aldrig havde haft mod til at beskytte ham mod Wills fysiske og verbale overgreb.

Hele sit liv havde han hørt sin mor blive kaldt en horkvinde, og det var svært at tænke på hende som andet. Da han var ti år gammel, havde han spurgt hende, hvem hans rigtige far var, men hun havde nægtet at fortælle ham det. Will ville prygle det ud af ham, og så ville deres situation blive endnu værre. Hendes ægtemands raseri ville blive vildt og uhæmmet, hvis han fik et navn at ruge over i stedet for at tro, at Thaddeus var blevet undfanget, da en fremmed voldtog hende.

Hendes svar havde fået Thaddeus til at tro, at hans far måtte være en mand, som Will kendte. Han undersøgte sit eget ansigt i den metalplade, der var hamret glat, og som tjente som spejl i Wills rønne, hvorefter han ledte efter sine egne træk i alle mænd i Develish – både rige og fattige – han ledte efter øjne, farver og næser, der lignede hans egne. Han fandt dem ikke, og efterhånden som tiden gik, begyndte han at acceptere rygterne om, at hans far var en udenlandsk sømand. Han kunne ovenikøbet godt lide tanken. Folk havde mere respekt for en mand, der sejlede på verdenshavene, end for en, der var fæstebonde for en lensherre.

Det var aldrig blevet defineret, præcis hvad Thaddeus' status var på Sir Richards gods. Som Evas horeunge havde han ingen ret til at arve Wills forpagtede jorder – en samling jordlodder og den bolig, der hørte til – men da Thaddeus spurgte præsten, hvad der ville ske med ham, når Will døde, trak den gamle mand på skuldrene og sagde, han skulle arbejde hårdt og blive ved med at gøre fremskridt. Så længe Sir Richard satte pris på kvaliteten af hans arbejde, behøvede Thaddeus ikke at bekymre sig om sin fremtid. Selv trælle blev behandlet godt, når deres herrer satte pris på dem.

Wills yndlingsmåde at håne Evas horeunge på var ved at kalde ham for en træl. Han hævdede, at han ejede Thaddeus' krop og sjæl, og uden hans skærmende hånd ville drengen være blevet smidt i en grøft uden for Develish, hvor han ville være død. Det

lod ikke til, at han havde fattet, at selve det at være livegen var en form for slaveri, og at han med den troskabsed, han havde svoret Sir Richard – *Jeg vil ikke gifte mig eller forlade disse jorder uden min herres tilladelse, og mine børn og deres børn og børnebørn er bundet af denne ed ...* – havde bundet sig selv og sine ægtefødte arvinger til Develish på en måde, som Thaddeus ikke var bundet.

Den person, der havde forklaret Thaddeus det, var Lady Anne. Hun havde trukket ham til side på Mariæ Bebudelsesdag, da han var tretten år gammel og i gang med at gøre rent i hønsehusene, og sagt, at ridefogeden var på vej for at hente ham. “Sørg for, at han ikke finder dig,” havde hun advaret ham. “Dette er dagen, hvor Sir Richard hører sine trælle sige deres troskabseder. Du behøver ikke at ligge under for de løfter, Will har afgivet, så jeg vil opfordre dig til at vogte dig for ikke at aflægge nogen selv. Uden land eller bolig vil du være afhængig af min ægtemands velvilje, hvad angår kost og logi, og det er ikke en skæbne, jeg ønsker for dig, Thaddeus.”

Han forstod ikke, hvorfor Lady Anne overhovedet interesserede sig for hans person, men han skyldte hende mere, end han skyldte nogen anden, og hun havde aldrig bedt ham om noget til gengæld. “Hvis jeg undslipper ridefogeden i år, Milady, så finder han mig næste år.”

“Min mands forvalter er ikke rask, og jeg tvivler på, at han holder tolv måneder mere,” sagde hun, “og det er ham, der betvivler din stilling. Sir Richard har glemt alt om det inden for en uges tid, og en ny forvalter vil ikke kende noget til din situation. Hvert år, der går, vil være et år i frihed. Husk det.”

Thaddeus tænkte på den straf, han ville få, hvis han forlod sit arbejde. Når ridefogeden var færdig med ham, ville Will tage over. Var det alle de smerter værd bare for at slippe for at fremsige et par ord om underdanighed? “Er det lettere for en fri mand at udholde sult end for en træl, Milady?”

Lady Anne smilede. “Det ved du godt, det ikke er, Thaddeus, men en træl vil altid dø, før hans herre dør. Hvis du sætter pris på

dit liv, så tag dig i agt for at kaste det i grams med en ed, og tag dig endnu mere i agt for at sige noget om det. Hvis min mand bliver advaret om, at du har ret til at erklære dig fri af ham, henvender han sig til biskoppen og bruger Kirkens lov imod dig.”

De prygl, han havde fået, var værre end alt andet, han havde oplevet, men som Lady Anne havde forudsagt, så døde den gamle forvalter, og hans forespørgsler om, hvorvidt et uægte barn var bundet til en anden mands ed, når denne mand nægtede at tage ham til sig som sin egen, blev glemt. Det gjorde ikke den store forskel for det liv, Thaddeus levede, bortset fra at han begyndte at forestille sig en fremtid uden for Develish. Hans uvidenhed begrænsede naturligvis hans drømme om det, der lå på den anden side af landsbyen, men de tændte et håb, som han aldrig før havde følt. Han blev mere opmærksom på de historier, der blev fortalt af bissekræmmere og handlende, der kom igennem Develish, og han lyttede til det, de ledende fæstebønder sagde, når de drev deres får til andre godser eller markeder i nærheden.

Han var allermest interesseret i beskrivelser af havet, som han vidste lå mod syd. Det var hans agt at rejse dertil en dag og sejle med et skib til en fremmed havn, hvor han ville blive kendt som en anden end Eva Thurkells horeunge eller Will Thurkells træl. Om vinteren, når træerne tabte deres blade, og han klatrede op ad de træbeklædte skråninger for enden af dalen for at samle nedfaldne grene til kaminerne på godset, kunne han se bakker hele vejen til horisonten. Det så ud, som om de blev højere ude i horisonten, så de fik et flimrende, lilla skær, og han overbeviste sig selv om, at porten til den anden verden lå ovre på den anden side. Men han havde ingen anelse om, hvor langt væk det var, eller hvor lang tid det ville tage ham at gå derhen.

Eleanor vristede sin arm ud af sin mors greb, da de kom ind i huset. “Du kan lige vove på at tale til mig på den måde igen foran

en træl,” sagde hun rasende. “Thaddeus var ubehøvlet. Han fortjente at blive pisket.”

Lady Anne gik væk fra hende. “Du opførte dig dårligt, min datter. Vær du blot taknemmelig for, at jeg skånede dig for yderligere ydmygelser.”

Pigen fulgte efter hende. “Det er dig, der har lyst til fæstebønder, ikke mig eller far. Tror du ikke, jeg har lagt mærke til den måde, Thaddeus opfører sig på over for dig? Når han bukker for Sir Richard, gør han det for at undgå prygl, men når han bukker for dig, så er det ægte. Hvordan kan det være?”

Lady Anne var overrasket over, at hendes datter havde lagt mærke til det. “Jeg har givet ham salve et par gange for hans sår, dengang han var lille. Jeg vil tro, han husker det.”

“Han har ondt af dig. Det er derfor, han gør det. Det kan jeg se i hans øjne.”

Lady Anne gjorde holdt, inden hun nåede ind i køkkenet. Der var stille i rummet, hvilket var meget usædvanligt, som om alle tjenestefolkene derinde lyttede til deres samtale. “Så ser du forkert, Eleanor. Det er kun Gud, der ved, hvad der foregår inde i hovedet på andre.”

Pigen smilede. “Thaddeus gør sig selv til din ligemand, hvis han drister sig til at have ondt af dig. Er det måske ikke at være ubehøvlet? Mon far vil sige, jeg har opført mig dårligt, hvis jeg fortæller ham, at Eva Thurkells horeunge tiltusker sig en fri mands rettigheder?”

Lady Anne kiggede undersøgende på hende et øjeblik. “Du bør vist være mere urolig for Sir Richards mishag, når han finder ud af, hvor interesseret *du* er i Thaddeus Thurkell, Eleanor. Der er lige så meget at læse i dine øjne, som der er i alle andres.”

Den tredje dag i juli, 1348

Sir Richard er rejst til Bradmayne med en hird på ti våbenføre mænd og ridefogeden, Master Foucault. De medbringer det guld, jeg har våget så nidkært over til Eleanors medgift. Jeg spekulerer på, om det var umagen værd, når hun det ene øjeblik forbander mig, fordi jeg ikke har sparet nok op, så hun kan få en bedre ægtemand, og i næste øjeblik bebrejder mig, at jeg forhindrede Sir Richard i at spille det hele væk. Uden medgift ville hun slet ikke være i stand til at indgå ægteskab, og hun forsikrer mig om, at hun foretrækker det frem for at blive gift med Lord Peter.

Inderst inde håber jeg, at de rygter, jeg har hørt om drengens dårlige helbred, er sande, for jeg kan ikke se nogen som helst lykke for Eleanor på Bradmayne. Hendes far har fortalt hende så mange løgne, at hun er dårligt rustet til det, hun vil finde på stedet. Det morer ham at nedgøre Lord Peter i hendes øjne, for han vil have hendes hengivenhed for sig selv, men han betænker sig ikke på at beskrive Bradmayne som et smukt, velhavende og eventyrligt sted.

Disse beskrivelser afviger i høj grad fra de rapporter, Gyles Startout bringer mig. Hvis jeg kunne regne med, at Eleanor troede på mig, ville jeg forsøge at råde hende, men Sir Richard har haft held til at overbevise hende om, at det er mig, der står bag dette giftermål. Jeg taler for døve ører i alt dette. Især hvad angår mine bestræbelser på at fremstille Lord Peter i et mildere lys. Hvis det lykkes hende at skænke ham en søn, så frygter jeg, at barnet vil blive undfanget og født i had.

Jeg talte med Gyles under fire øjne, før Sir Richard tog af sted. Han

har større loyalitet over for mig og Develish, end vi har fortjent, han finder sig i fornærmelser fra min mand og de mænd, han rider sammen med, for at bibringe os nyheder om verden udenfor. Jeg har bedt ham om at forhøre sig hos tyendet på Bradmayne om, hvordan Eleanor bedst vil kunne blive venner med My Lady af Bradmayne – selv en viden om, at My Lady er glad for silkebånd, ville være nyttig. Jeg frygter for, at Eleanor vil blive meget ensom, hvis ikke hun får sig en ven og fortrolig.